

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De deuota exhortatione eius ad spiritualem profectum. XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

tas ad Deum perfecta, pietas ad proximum, largitas ad egenos, honestas ad ciues, affabilitas ad afflctos. Vnde quidā de eo dicebat: Non est religiosus, quem tantum diligo, nec est quem tantum timeo, sicut Dominum Florentium, quem sicut angelum Dei aspicio. Ipse tamen nequaquam de sui reputatione gaudebat; sed de conuersione hominum & fratrum profectu, quorum numerus quotidie augmentabatur, Domino gratiam suam in diebus eius largiter conferente. Hinc & nomen eius ad exteras ciuitates, cum multa admiratione & bonæ famæ notitia, peruenit; & tam præsentis quàm absentes, eximijis eum laudibus cōmendabant. Sed humanas laudes sibi impensas nō attendit, nec ponderauit; imò vilipendit, & derisit. Nam literas quasdā commendatitias sibi transmissas breuiter legens, post cistam iactauit, dicens: Non est aliud, quod scribant? Bene potuissent de hoc tacuisse.

CAPVT XXIII.

De deuota exhortatione eius ad spiritualem profectum.

1. **E**Gregius ac vernans flos sacerdotum magister Florentius, feruidus animarum zelator, non solum curam domesticorum fratrum habuit; sed etiam salutaris verbi semina, in alijs vicinis congregationibus clericorum, plantare studuit; faciens interdum collationem deuotæ exhortationis per se vel per aliū idoneum fratrem domus suæ, pro mutua pace & charitate seruanda. Ad cuius aduentum lætabantur omnes inhabitantes, ex ore sacerdotis Dei sacra verba audire cupientes. Nam loquebatur Spiritus sanctus per eum ad consolationē gregis pusilli, qui paratus erat ei obedire alacriter & deuotè.

2. Dicebat ergo in quadam collatione admonendo hoc modo: Quilibet deberet omni die proponere vitam suam feruēter emendare, & nouum certamen contra tentationes & vitia sua arripere, & quæ amplius eū molestant, fortius illa niti vincere, & violentiam sibi propter Christū inferre; quia regnum exlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. Est etiam vtile quandoque alicui fratri discreto & in via Dei experto, passiones suas & perplexitates reuelare, nec proprio sē sui inniti; sed alteri potius credere, atque humiliter accipere consiliū, & libenter sequi suum rectorem; quia hoc est magnum releuamen nouiter conuersis, & bonum signum spiritualis profectus. Qui ergo sic proponit Deo semper seruire, & totam vitā suam diligenter emendare, atque ab omni peccato se cauere, de hoc magis meretur & acceptior fit, quàm si centum pauperes pasceret, & tale propositum continendi non haberet. Quia maximū munus, quod homo potest Deo offerre, est bona & perfecta voluntas seruiendi Deo

Matt. 11.

Deo omni tempore, quo vixerit. Talis etiam non potest male mori quamdiu in sancto proposito steterit. Et si obierit, spero, quòd in statu salutis erit & misericordiam inueniet; quia bonum propositum habuit, & bona voluntas pro opere completo ipsi ad meritum computabitur; sicut Dauid sanctus confitetur, dicens: *Domine, ut scuto bona voluntatis tua coronasti nos.* Multa quidem & alia consolatiua, pro confirmatione bonorum iuuenum loquebatur; qui de diuersis partibus illic congregati fuerant, non tantum in schola literarum, sed etiam in schola Christi vacantes studio spirituali.

3. Quidam ex ipsis verba viri Dei in tabulis signabant, & alijs absentibus indicare cum magno feruore satagebant; multo alacrius diuina eloquia inter se tractantes, quam seculares solent scurrilia recitare, De altis questionibus, & subtilibus rebus, & intricatis negocijs, omnino tacuit: sciens, quòd paruam ædificationem deuotis mentibus præstant, & compunctioni cordis frequenter obsistunt, & corda innocentium subuertunt; sicut expertum est in plerisque, qui curiosa scrutantes, & viam Christi planam & humilem relinquentes, multis lapsibus & erroribus se inferuerunt.

4. Cum quidam literatus monachus quendam Carthusiensem argueret, eo quòd ordo eorum deditus esset solitudini & quieti ad vacandum propriæ salutis, & penè nullum fructum facere viderentur in Ecclesia Dei; respondit ille bonus religiosus satis prudenter & eleganter, dicens: Nos libenter faceremus, quòd vos prædicatis & docetis. Nam contemptum mundi melius credimus penitentiæ laboribus persuaderi, quam sermonibus pulchris & euagationibus multis. Vir quidam ex Iudæis ad fidem christianam conuersus, audiens famam sanctæ conuersationis magistri Florentij, cupiebat cum ipso de antiquis patriarchis & prophetis differere, eo quòd in vetere lege & Hebraicis literis satis edoctus videbatur, & rabbi à multis secundum sectam Iudeorum dicebatur. Cumque venisset ad præsentiam viri Dei, ipse benignè eum suscipiens, & patienter audiens, humanè & charitatiuè cum eo, fidem sinceram in Christo suadens tenere, ac operibus bonis insudare. De quæstionibus verò legis ad salutem non pertinentibus, & genealogijs veterum nihil ventilare voluit; non quia ignorabat, sed quia ædificationem non importabant.

CAPVT XXIV.

De efficacia sermonum eius, & intellectu scripturarum.

1. Sermo reuerendi sacerdotis, non fuit palpans adulationem, sed veritatis clara protestatio: non secularis eloquentia, sed humilis